

vilde huske paa, at Guldet ikke er Nummer eet, men kun Nummer to, ikke noget Maal, men kun et Middel.

Vilhelm Rasmussen: Jeg vil begynde med at rette en Tak til den højtærede Finansminister for Bevillingen til Nyborg Slot. Derved vil Nyborg By blive i Stand til at restaurere en interessant gammel Bygning, og det er mit Haab, at disse Penge fra Staten vil bidrage deres til, at Kommunen sørger for, at de gamle Volde og Grave vil komme under en kyndig og nænsom Haands Behandling. Nyborg By vil saa kunne faa en historisk Kolorit, som meget faa Byer i vort Land har.

Jeg skal dernæst omtale forskellige Spørgsmaal vedrørende Statens Initiativ. Det forekommer mig nemlig, som jeg allerede udtalte i Fjor, at Staten, naar Forholdene har gjort, at den paa det økonomiske Omraade er kommet til at spille en saa meget større Rolle, end man hidtil har tænkt sig, ogsaa bør bestræbe sig for direkte at udfolde et langt kraftigere Initiativ end det, man tidligere har været fortroligt med. Denne Opfattelse er den fælles Grundopfattelse for de Spørgsmaal og Bemærkninger, jeg skal have den Ære at gøre vedrørende rent økonomiske Forhold.

Jeg vil begynde med at spørge den højtærede Trafikminister, hvilke Erfaringer der i det forløbne Aar er gjort med Hensyn til Beplantningen paa Jernbanerabatterne, og om der i det forløbne Aar er blevet plantet. Man kan nemlig ikke se noget vedrørende denne Sag i Anmærkningerne til Finanslovsforslaget. Dernæst vil jeg spørge den højtærede Minister, hvorledes han kom til det Resultat i Fjor, at der langs med Statens Jernbaner findes en gennemsnitlig Rabatbredde paa 1 m, dette vil nemlig sige en gennemsnitlig Rabatbredde paa hver Side af $\frac{1}{2}$ m. Jeg har, siden den Oplysning blev givet her i Tinget, omhyggeligt iagttaget Jernbanerabatterne alle Vegne, hvor jeg har kørt, og jeg er kommet til det Resultat, at man næsten ingen Steder finder en saa lille Rabatbredde som den, den højtærede Minister opgav som Gennemsnitsrabatbredde. Mange Steder — det kender vi Rigsdagsmænd saa overordentlig godt — er Gennemsnitsbredden en meget stor Mængde Meter. Den eneste Forklaring, jeg kan finde paa Uoverensstemmelsen i saa Henseende mellem Ministeren og mig, er denne, at vi maaske forstaar hver sit med Ordet:

Rabat. Naar jeg bruger dette Udtryk, mener jeg dermed alt det, der ligger paa Jernbanens Terrain, og som ikke er optaget af selve Jernbanelegemet og Grøfterne paa Siderne. Og hvis man opfatter Begrebet „Rabat“ saaledes, er jeg overbevist om, at Ministerens Tal er forkerte, og at jeg har været Sandheden nærmere i den Opgivelse, jeg sidste Gang gav det høje Ting af det sandsynlige her disponible Areal for Staten til forskellige Formaal. Men selv om man ikke vil beplante hele Arealet, forekommer det mig i hvert Fald, at man kunde beplante Randen, og da det nu drejer sig om 2,000 km Jernbane — det vil altsaa, da der jo er to Rande, sige i alt 4,000 km —, kunde man i hvert Fald alene ved Udnyttelse af Randene faa Plads til mindst 4 Millioner frugt bærende Buske. Det forekommer mig da, at det paa Tider, da det i højeste Grad kniber med at skaffe Livsfornødenheder, er flot at lade disse store Strækninger ligge hen til ingen Nytte.

Men dernæst vil jeg gøre opmærksom paa, at Skraaninger jo er særlig fortrinligt egnede til Beplantning, netop fordi de er Skraaninger. Ved den Hældning, de har, opnaas der nemlig, at Solstraalene en stor Del af Dagen falder lodret eller næsten lodret paa dem, saa at Opvarmningen derved bliver langt stærkere end alle andre Steder. Man ser derfor ogsaa, at de Træer, som gror vildt paa Jernbaneskraaninger, trives fortrinligt. Jeg har til min store Glæde set blomstrende Tjørn paa det Tidspunkt, da Tjørnene blomstrer, det ser overordentlig smukt ud. Men saa spørger jeg: Hvorfor staar der ikke i Stedet for Tjørn blomstrende Kirsbær-, Æble- eller Blommetræer. De er æstetisk set ikke den mindste Smule mindre værd, og saa har de den Fordel at bære værdifulde Frugter. Derfor tillader jeg mig at spørge den højtærede Minister, om han ikke giver mig Ret i, at disse Arealer i høj Grad fortjener at udnyttes. Ja, de kunde vistnok udnyttes paa en endnu meget mere indbringende Maade, dersom man paa passende Steder gik over til Mistbænkultur, hvad der ikke er det mindste i Vejen for. Der kunde skabes særdeles smukke Anlæg. Man vilde kunne dyrke umaadelige Mængder af dejlige Græskar og Meloner paa de danske Jernbaneskraaninger. Eller hvad siger ærede Medlemmer om en rationel Avl af Champignons paa Jernbaneskraaningerne? Naar enkelte Medlemmer tillader sig at smile, tror jeg, det kommer af, at de ikke tager i Betragtning, hvad